

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.182/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe.; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tompa Tamás kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszerződési jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (22. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.844/2024/21. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.000 (harminchatezer) forint másodfokú perkiöltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. július 1. és 2024. június 30. napjai közötti időszakban a helységi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Nyomozó Alosztály állományában, nyomozó beosztásban teljesített szolgálatot. A rendőrkapitányságon Bűnügyi Osztály és Vizsgálati Osztály egyaránt működött. A felperes a nyomozói beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett vizsgálói feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője határozatszáml számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes az elsőfokú eljárás során módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2021. július 1. és 2024. június 30. napjáig terjedő időszakra – 36 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – bruttó 1.391.400 forint, a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.391.400 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(3) és (5)-(6) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a belügyminisztérium irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015 BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. § (1)-(5) bekezdéseire, valamint a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 150. § (1)-(2) bekezdéseire alapította. Rögzítette, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete külön beosztásként nevesíti a nyomozói és vizsgálói beosztást. A két beosztás nem azonos, közöttük az elhatárolást a Be., valamint a Nyer. hivatkozott rendelkezései alapján a gyanúsítás közlése jelenti. A felperes nyomozó beosztásba volt kinevezve, azonban a munkáltató utasítására átlagosan a napi szolgálatteljesítési ideje 30%-ában a vizsgálói feladatokat az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett rendszeresen végezte; ezt tanú1, tanú2 és tanú3 tanúk vallomása és a felperes által készített kimutatás is alátámasztotta. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató egyoldalúan rögzítheti, azonban ezek meghatározása nem lehet önkényes, csak a

rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azon feladatokat, amelyeket a hivatásos állományú tagnak el kell látnia, a munkakör kiterjesztő értelmezésére – a Kúria gyakorlata alapján – nincs lehetőség. A bírói gyakorlatra utalással kiemelte, ha a hivatásos szolgálati viszonyban álló hosszabb időn át a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, többletdíjazásra jogosult. Megállapította, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos 102. § (1) bekezdés b) pontja nincs összefüggésben a Hszt. 71. §-ában meghatározott megbízás rendelkezéseivel, az ott megjelölt „ellentételezés” a megbízási díjnak nem feleltethető meg. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a megbízási díjra való jogosultságot nem szűkítette akként, hogy kizárólag a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása esetén jár többletdíjazás. Ellenkező esetben e rendelkezés a megbízási díjra való jogosultság indokolatlan szűkítését, kiüresítését eredményezné. Kiemelte, hogy a megbízási díjigénnyről történő döntés során a Hszt. irányadó, nem pedig a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.); továbbá a felperes részére fizetett hivatásos pótlék nem értelmezhető a felperes által végzett vizsgálói feladatok ellentételezéseként. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult a megbízási díjra, melynek a keresetben igényelt, a törvényi középértékhez képest alacsonyabb mértékét, a feladatellátás mennyiségére, jellegére, napi rendszerességére, időigényességére és az okozott többletterherre figyelemmel nem tartotta eltűzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 50%-ra történő mérséklését kérte az alperesi kimutatás szerinti 8 hónapra, harmadlagosan a teljes perbeli időszakra. Megsértett jogszabályhelyként az Alaptörvény N) cikk (1) és (3) bekezdéseit, 28. cikkét, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 79. § (2) bekezdés a) pontját, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, a Be. 348. § (3) bekezdését, a Hszt. 13. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését, 163. § (5) bekezdését az Rtv. 1. § (2) bekezdését, az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Áht.) 10. § (1) és (5) bekezdéseit, a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdését, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (2) bekezdését és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-t jelölte meg.

[5] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás téves és iratellenes megállapításából a bizonyítékokat hiányosan és helytelenül értékelve, téves jogszabályértelmezéssel állapította meg a megbízási díjra jogosultságot, a rendszeres többletfeladatellátást és annak mértékét, a jelentős többletmunka jogszabályi követelményének teljesülését. A szolgálati beosztás szűkítő értelmezése jogszabályellenes és a helységi Rendőrkapitányság hatáskörét sérti, mivel a megbízási díjra való jogosultság megítélésénél a Hszt. 13. § (1) bekezdése mint jogállási törvény a kiindulópont, s az elsőfokú bíróság téves megállapítást tett azzal, hogy az az Rtv.-ből vezethető le. A bünygyi szolgálati ágon belül nem létezik nyomozói és vizsgálati szolgálati ág; ilyet az Rtv. 1. § (2) bekezdése nem tartalmaz, a 30/2015. BM rendelet pedig csak nevesíti a szolgálati beosztást, de az ellátandó munkakört nem határozza meg, e tekintetben más jogszabályok (a Hszt., az Rtv. és a Be.) is irányadók. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a munkaköri

leírás és munkáltatói utasítás alapján volt köteles vizsgálói feladatokat is ellátni; e körben – a nyomozás szervezete és szakmai érdeke, valamint felderítési és vizsgálati szakaszának megkülönböztetése szempontjából – hivatkozott a Be. 25. § (2) bekezdésére, 26. § (2) és (3) bekezdéseire, valamint 348. § (2) és (3) bekezdéseire, az Áht. 10. § (1) és (5) bekezdéseire, a 12/2013. (VIII. I.) VMRFK Intézkedés (a továbbiakban: Intézkedés) 7. pontjára és a Nyer. rendelkezéseire, melyeket az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott.

[6] Vitatta az elsőfokú bíróság által irányadónak tekintett felperesi kimutatás jogszerűségét, helyességét és megbízhatóságát. E tekintetben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok összességét figyelmen kívül hagyta, hiányos bizonyítást folytatott le, a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, s kiragadott részletekre alapította döntését. A felperesi kimutatás szakmai lektorálás nélkül a kereset jogalapjának igazolására alkalmatlan; a vizsgálati szakaszban keletkezett iratok számával szemben az ügyek veendő figyelembe, amelyet tanú² és tanú³ tanúvallomása és kimutatása, valamint tanú¹ jelentése is – a felperesi kimutatással szemben – alátámasztott. Ezek alapján a felperesi kimutatás tartalmazott a peresített időszakon túli büntetőügyeket, sorozat jellegű bűncselekmény alapján indult eljárásokat és rövid idő alatt lezárt ügyeket is, melyek álláspontja szerint a rendszeres többletfeladat – 2023. február 1. napját követően ezen felül a jelentős többletmunka – és a szolgálatteljesítési idő 30%-ának többletfeladatokkal való érintettsége alátámasztására alkalmatlanok. A felperes vizsgálói feladatokat csak eseti jelleggel látott el, azonban az ezzel kapcsolatos szempontokat az elsőfokú bíróság elmulasztotta meghatározni; e körben az alperes hivatkozott az elsőfokú bíróság más perekben keletkezett ítéleteire, amelyekben eltérő számú eljárások kapcsán is azonos mértékű megbízási díjat állapított meg.

[7] Másodlagos és harmadlagos fellebbezési kérelmei kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által ellátott feladat mértékével és a bűnügyi szolgálati ágba beosztottak számával aránytalanul, alperes kimutatását mellőzve, az alperes költségvetési szerv anyagi erőforrásainak vizsgálata nélkül a fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét sértve, piactudományi viszonyok alapulvételével határozta meg a megbízási díj összegét. A korlátlan bírói mérlegelési jogkör jogszabálysértő, az alperes pénzügyi erőforrásai és a peresített időszak éves költségvetési törvényei a bírói mérlegelés korlátait képezik. Felperes feladatellátásához többlettudásra nem volt szüksége, a nyomozási és vizsgálati szakaszban ellátott feladatok között átfedések vannak. A kimutatásból elfogadható 8 eljárás 8 különböző hónapot érintő néhány órás feladatellátást jelentett; s a teljes időszakban is 3 és 57 között volt az előállított iratok száma, és ezekre a hónapokra is 100 %-os megbízási díj került megállapításra.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, másodfokú perköltségigény mellett. Hangsúlyozta a nyomozói és vizsgálói beosztások különbözőségét, a felperes beosztását, valamint e tekintetben – az Rtv.-vel szemben – a 30/2015. BM rendelet jelentőségét. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátásáért járó megbízási díjról rendelkezik. A többletfeladatok mértéke körében megállapított tényállást a fellebbezésben kiragadott példák nem alkalmasak az elsőfokú bíróság részletes okirati és tanúvallomáson alapuló bizonyításának és mérlegelésének megdöntésére. A megbízási díj mértékére vonatkozó mérlegelés akkor lehet felülbírálat tárgya, ha az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget vagy az téves tényeken alapul, ellentmondásos, okszerűtlen, ugyanakkor a megállapított többletfeladat-ellátásra tekintettel a megbízási díj alkalmazott mértéke nem tekinthető eltúlzottnak.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[10] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a Hszt. 163. § (5) bekezdése, a Ptk. 6:48. §, az Áht. 10. § (1) és (5) bekezdései és a Szolgálati Szabályzat 3. § (2) bekezdése megsértésére, azonban ezekkel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e körben nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Az alperes a kamatfizetési kötelezettségét kizárólag a peresített igény aplotalanságával összefüggésben kifogásolta; az államháztartási szabályok a szolgálati viszonyra vonatkozó kötelezettségek alól nem mentesítenek; továbbá a rendőrségen belüli szolgálati ágak és rendszeresített beosztások nem fedik egymást. Az Intézkedés szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, annak egyes rendelkezéseire, azok helytelen értelmezésére történő hivatkozás ezért önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés], így a másodfokú bíróság e szabályozó fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, az irányadó bírói gyakorlat figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság – azok megismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[11] Az alperes hivatkozott a tényállás hiányos feltárására és a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére mind a kereset jogalapjával, mind annak összecszerűségével kapcsolatban, ezért a bíróság – a fellebbezés által állított jogszabálysértés [e tekintetben: Kp. 79. § (2) bekezdés a) pont, Pp. 279. § (1) bekezdés] keretein belül – mindenekelőtt az elsőfokú bíróságnak a tényállás vitatott elemeire, vagyis a vizsgálói feladatok felperes által rendszeresen, a szolgálatteljesítési idő 30%-át kitevő ellátására vonatkozó megállapításainak jogszerűségét vizsgálta meg. Elöljáróban rögzíti, a Kúria ítélezési joggyakorlata egységes abban a kérdésben, hogy a tényállás megállapítására, a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogszabályok megsértésére alapított érvelés akkor foghat helyt, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat azok egybevetése során nem a maguk összességében értékelte, a megállapított tényállás nyilvánvalóan hiányos, okszerűtlen, vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz; továbbá a bíróság által meghatározott tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. Ennek során a bíróság feladata a bizonyítási eszközök hitelességének, a bizonyítékok erejének megállapítása, a bizonyítékok egyenként,

összeségében értékelése, az összefüggések, ellentmondások feltárása, melyről az ítélet jogi indokolásában számot kell adni (mindehhez összefoglalóan ld. Kfv.I. 35.083/2024/13. [BHGY K-KJ-2024-848]).

[12] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes szolgálatteljesítési idejének 30%-át kitevő többletfeladat-ellátás alapját a felperes előjárója, tanú3 tanúvallomása képezte (elsőfokú iratok között 15. sorszámú, az elsőfokú bíróság előtt 6.K.700.378/2024. ügyszámon folyamatban volt eljárásból beszerzett jegyzőkönyv kivonat). Kiemelendő, hogy a tanú a vizsgálati feladatellátással érintett 30%-os terhelést (jegyzőkönyv kivonat 1. oldal) olyan havi átlagos többletteherként határozta meg, amely az aktuális és a korábbi időszakra egyaránt jellemző 7-8, vizsgálói feladatokkal érintett ügy mellett (jegyzőkönyv kivonat 2. oldal), de az ügy jellegétől függően akár 1-2 ilyen ügy esetén is fennállt. Ezzel összevetve értékelte az elsőfokú bíróság a tanú3 által készített kimutatást is (elsőfokú iratok között 18. sorszámú). Rögzítette továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a vizsgálói feladatok felperes által rendszeresen történő ellátását alátámasztotta az általa készített kimutatás (elsőfokú iratok között 6. sorszámú) és az azt – számszerűségében, valamint metodikájában – megerősítő jelentés (elsőfokú iratok között 18. sorszámú) és tanú2 tanúvallomása (elsőfokú iratok között 13. sorszámú, az elsőfokú bíróság előtt 6.K.700.378/2024. ügyszámon folyamatban volt eljárásból beszerzett jegyzőkönyv kivonat). Az alperesi hivatkozásra tekintettel az elsőfokú bíróság kifejtette azt is (Indokolás [11] bekezdés, 12. oldal), hogy a felperesi kimutatást miért vette figyelembe a tényállás megállapítása során, annak hangsúlyozása mellett, hogy a vizsgálói feladatok kizárólag a vizsgálati iratok elkészítésével nem merültek ki; a rendelkezésére álló bizonyítékok közötti ellentmondásokat ítéletének [10]-[11] bekezdéseiben lehetőség szerint feloldotta.

[13] A perben az elsőfokú bíróság megállapítása szerint tehát azoknak a tényeknek volt jelentősége, hogy a nyomozó beosztású felperes rendszeresen végzett vizsgálati szakaszban lévő eljárásokban is (vizsgálói) feladatokat, amelyek a szolgálatteljesítési idejének 30%-át tették ki. Előbbi alátámasztotta a kimutatás, amely szerint a felperes a peresített időszak valamennyi hónapjában, tehát rendszeresen, visszatérően készített vizsgálati iratokat, utóbbit pedig tanú3 tanúvallomása. Az alperes fellebbezési érvelése, amely szerint egyrészt – figyelemmel tanú1 elsőfokú iratok között 8. sorszámú csatolt, konkrét adatokat nélkülöző jelentésére – a felperesi kimutatás alapján nem állapítható meg, hogy az eljárás milyen szakaszában keletkeztek az iratok, tanú2 – e tekintetben az elsőfokú bíróság által is értékelt – tanúvallomásának fényében súlytalan. Azt pedig tanú1 is rögzítette jelentésében, hogy az iratok darabszáma nagyságrendileg elfogadható, következésképpen az elsőfokú bíróság rendszerességre vonatkozó megállapítását nem cáfolta. Másrészt a 30%-os terhelést nem cáfolja az a fellebbezési érvelés, amely szerint a felperes, valamint tanú3 ügyekre vonatkozó kimutatásából egyes eljárások nem vehetők figyelembe; e tekintetben hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az alperes által sem vitatott 8 darab, vizsgálati szakaszban a felperes feladatellátásával érintett ügy tanú3 tanúvallomása szerint a szolgálatteljesítési idő 30%-os érintettségét megalapozza. Az alperes által a fellebbezéséhez csatolt A3 kimutatás (amely az alperes 18. sorszámú csatolt saját kimutatása, áthúzásokkal) az elsőfokú tényállás megdöntésére szintén alkalmatlan. A kimutatás szerint: (1) a rövid idő alatt befejezett ügyek is vizsgálati szakba léptek, azok vizsgálati szakban fejeződtek be; (2) a fellebbezésben hivatkozott ügyek valóban a perbeli időszakot követően fejeződtek be, azonban a perbeli időszakban keletkeztek és léptek vizsgálati szakba, az ellenkezőjét a kimutatás nem támasztja

alá; (3) a sorozatügynek nevezett ügyek is a perbeli időszakban léptek vizsgálati szakba, a fellebbezési állítás alátámasztására, miszerint ezen ügyek vizsgálati szakba nem kerültek, azokban a felperes vizsgálati szakhoz kapcsolódóan nem működött közre, a kimutatás nem alkalmas. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az alperes valamennyi releváns adat, bizonyíték birtokában van, így nem elegendő a felperesi kimutatás (bizonyíték) pontatlanságára hivatkozni, állítania annak alaptalanságát, hanem a perbíróság elé kell tárnia minden bizonyítékot, amely a benyújtott felperesi bizonyíték cáfolatára szolgál, és amelyet az alperes nem tett meg. Így függetlenül attól, hogy az elsőfokú bíróság által a tényállás megállapítása során értékelt valamennyi ügy, vagy csak az alperes által elfogadhatónak értékelt ügyek kerülnek figyelembe vételre, a jogvita eldöntése során releváns tény – a vizsgálati feladatok 30%-os terhelése – a rendelkezésre álló bizonyítékok összességében történő értékelése alapján megállapítható.

[14] Mindezekre tekintettel a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása során az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, az általa megállapított tényállást a bizonyítékok egyenként és a maguk összességében okszerűen alátámasztják; az pedig már nem az eljárási szabályszegések vizsgálatára tartozó kérdés, hogy a felperesi feladatellátás értékelhető-e a megbízási díjat megalapozó – a 2023. február 1. napját követő időszak tekintetében jelentős többletmunkát megvalósító – többletfeladatként, ezért az alperes a tényállás helytállóságát és a bizonyítékok értékelését alaptalanul vitatta, a másodfokú bíróság pedig az alperes által e vonatkozásban sérelmezett felperesi többletfeladat-ellátást az állított anyagi jogi jogszabálysértések körében értékelte. Tehát az elsőfokú bíróság a Kp. 79. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a Pp. 279. § (1) bekezdése körében értékelhető jogszabálysértést nem követett el – ítéletét a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékokra: a felperes személyes előadására, a rendelkezésre álló okiratokra és (más ügyekben tett) tanúvallomásokra alapította –, ezért az ítéletet a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel érdemben vizsgálta.

[15] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának értelmezése során kialakult töretlen bírói gyakorlat szerint (Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. [K-MJ-2017-1], Mfv.II.10.516/2017/4. [K-MJ-2018-306], Kf.III.45.090/2021/4. [K-KJ-2022-752]) a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen megbízhatta (utasíthatta) a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak [a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjával összhangban]. Az alperesnek az a joga azonban, hogy a felperest a nyomozói beosztásához tartozó feladatok mellett más (vizsgálói) feladatok elvégzésére utasíthatja [vö. Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontja], nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[16] A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni; ez a felperes esetében a nyomozó beosztás volt. Jogkérdés

annak megítélése, hogy mely feladatok tartoznak a nyomozói, valamint a vizsgálói beosztás körébe, amely tekintetében az elsőfokú bíróság jogszerűen foglalt állást. A 30/2015. BM rendelet 2. melléklete egymástól külön beosztásként rendszeresítette a nyomozó, illetve a vizsgáló beosztásokat, tehát a nyomozó hatóság feladatainak ellátására nem egyetlen, hanem több beosztást hozott létre. Ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárás szabályokban gondoskodott. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll, melyek alapvető rendeltetését a 348. § (3) és (4) bekezdésekben határooz meg; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közzlése [Nyer. 144. § (1) bekezdése] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés, Be. 390. § (1) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés].

[17] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában rögzített nyomozási cselekmények lefolytatása a nyomozói beosztás, míg a vizsgálati cselekmények a vizsgálói beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a nyomozó hatósági feladatokat ellátó alperesnél a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete elkülöníti a nyomozó és a vizsgáló beosztást, és helyesen állapította meg, hogy a felperes rendszeresen vizsgálói többletfeladatokat látott el. A másodfokú bíróság nem osztja az alperes azon, a Hszt. 13. § (1) bekezdésére, az Rtv. 1. § (2) bekezdésére, a Szolgálati Szabályzat 3. § (2) bekezdésére és a Be. 348. § (3) bekezdésére alapított álláspontját, hogy a nyomozó és a vizsgáló beosztásokhoz ugyanazon, a rendőrség általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szervének nyomozó hatósági feladatok ellátására kijelölt szervei (bűnügyi szolgálati ág) mint általános nyomozó hatóság által elvégzendő büntetőeljárás feladatok tartoznak, legfeljebb hangsúlyeltolódás állapítható meg, mert ezen értelmezés a külön beosztásokkal kapcsolatos jogszabályi rendelkezéseket kiüresítené. Az alperes álláspontjával szemben a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat nem a munkaidőn felül, túlmunkával ellátott feladatot, hanem az adott beosztáshoz nem tartozó feladatot jelenti, amely vizsgálói feladatokat a felperes kétségkívül nyomozói feladatai mellett látta el. Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Kf.VII.45.079/2021/6. (K-KJ-2022-653) számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a bűnügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Az alperesnél a felperes bűnügyi segédelőadó (majd nyomozó) beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör).

A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat. Mindezek szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértése nem állapítható meg.

[18] Az alperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a 2023. február 1. napját követő időszakra a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem állapítható meg a felperes által ellátott jelentős többletmunka. A kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogcímet megtartotta, és továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újraszabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. E szabály értelmében, amennyiben a többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére jogosult; mindezt szem előtt tartva az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes az érintett hónapokban a Hszt. 71. § (3) bekezdésében írt nem eseti jellegű, jelentős többletmunkát végzett. Az alperes által nem megdöntött tényállás szerint a felperes által munkaidejének 30%-ában végzett vizsgálói többletfeladatok ellátását az elsőfokú bíróság okszerűen értékelte rendszeresnek és jelentős többletmunkának. E körben az alperes súlytalanul hivatkozott az elsőfokú bíróság más ügyekben keletkezett – a másodfokú bíróság által kötelezően figyelembe nem veendő – ítéleteire, mivel azok a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés megalapozására nem lehetnek alkalmasak.

[19] Miután az alperes nem állapította meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, vagyis az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[20] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára az okszerű mérlegeléssel szemben felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett, az ítélet indokolásának [11] bekezdésében (a 11-12. oldalakon) kifejtett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése és a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdése szerinti kritériumok közé. Alaptalanul hivatkozott az alperes a bírói mérlegelés korlátlanúságára, mivel annak korlátait éppen az elsőfokú bíróság által is hivatkozott anyagi jogi szabályok állítják fel. Ugyanezen okból alaptalan az alperes fenntartható költségvetési gazdálkodás elvének megsértésére alapított érvelése is; az Alaptörvény N) cikk (2) bekezdése értelmében ezen elv

értékesítéséért elsődlegesen az Országgyűlés és a Kormány felelős. Az Országgyűlés – mint törvényalkotó – eleget tett ezen alaptörvényi kötelezettségének a megbízási díj mértékére vonatkozó korlát (50-200%) és az annak alapját képező rendvédelmi illetményalap – központi költségvetésbeli – meghatározásával. Mindezen jogszabályi előírásoknak a figyelembevételével az elsőfokú bíróság az Alaptörvény N) cikk (3) bekezdéséből eredő kötelezettségének eleget tett. Az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a beosztásán kívüli feladatokat a felperes rendszeresen, nem eseti jelleggel látta el és azok a szolgálati idejének jelentős részét kitették. Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége a jogszabályban rögzítetteknek megfelel, összhangban áll a megállapított tényekkel, okszerű, ellentmondásmentes, így önmagában az, hogy az alperes a megállapított összeget a többletmunkával aránytalannak tartja, nem teszi jogszabálysértővé a mérlegelést.

[21] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [Hszt. 71. § (5) bekezdés, 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdés, 31/2015. BM rendelet 36. § (6) bekezdés] nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[22] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, a 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségéről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján, a felperes által felszámított összegre figyelemmel állapította meg.

[24] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (111.312 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[25] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. december 17.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Robotka Imre s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró